

jaški gaber, je sedela na vzvišenem prostoru kraljica Noč. Ogrnjena je bila s temnomodrim plaščem, pretkanim s samimi zlatimi zvezdami. Kraj prestola je žuborel bister studenček, ob njem je ležala vitka bela srna, s pohlevnim pogledom motreč okolico.

»Pozdravljene, moje zveste prijateljice,« je kraljica Noč nagovorila živali. »Zelo sem srečna, da ste se nocoj, na praznik mojega godu, zopet zbrale v tako obilnem številu. Upam, da mi bo moj dobri škrateljček tudi letos privedel nekoga, ki mu bom mogla podariti naš kresni zaklad.«

»Sem že tu, sem že tu!« je vzkliknil škrateljček, ki se je bil z Jančetom umaknil za grm in čakal na povelje kraljice noči. Porinil je Jančeta predse in oba sta se približala prestolu. Tam se je škrateljček po svoji navadi trikrat prekopicnil, potem pa je dejal:

»Tega dečka sem pripeljal, Veličanstvo! Mislim, da je vreden vaše milosti, saj je priden in pošten otrok, samo reven je, a to ni menda noben greh. Hehehe!«

Škrateljček je s svojo šegavostjo prinesel veselo razpoloženje med zbrane živali. Vse hkrati so pritr-dile:

»Res je to, res je to!«

Janče je od začudenja odrevenel. Še nikoli ni slišal govoriti živali, nocoj pa razume njih govorico!

»Pridi bliže, prijatelj,« se je prijazno nasmehnila kraljica Noč in dvignila roko.

Janče je z veliko spoštljivostjo stopil pred čudežno bitje.

»Jaz sem vsepovsod, zato vem in vidim vse,« je nadaljevala kraljica Noč. »Ti si marljiv, pogumen otrok, ljubiš svojo mamico; zato ti podarim zaklad v spomin na moj letošnji god. Tam je, odkoplji in vzemi si ga!«

In je pri tem pokazala z roko kraj sebe ob studencu.

Janče je ves ginjen poljubil kraljici roko.

»Vidiš, vidiš, ti nisem pravil? Hehehe,« se je priklanjal škrateljček. »Zdaj pa brž na delo, pomagaj ti bom.«

In pričela sta grebsti ob studencu in sta grebla toliko časa, da sta se — čudo božje — dokopala do vreče s samim suhim zlatom.

In potem — potem?

Ne ve se, kako je bilo, ker to se je zgodilo davno, davno...

Po vsej priliki se je moral na tistem mestu ob studencu dvigati mogočen grad, last Gričarjevega Jančeta, ki ga je bil kresni škrateljček pripeljal do bogastva in blagostanja.

O tem pričajo razvaline, ki stoje v dolini med gozdovi.

Na kresni večer pa se oglašajo začrnelega zidovja sova s svojim zateglim skovikanjem.

Ivan Albrecht

Basen

*Modro stari hrast raz goro
po dolini se ozira:*

*„Lep je svet, a bil bi lepši,
ko bi ne poznal prepira.“*

*Tik ob hrastu mlada breza
milo prosi korenjaka:*

*„Pusti malo me na sonce,
da ti v rasti bom enaka!“*

Jezno hrast krošnjó zamaje:

„Glejte, glejte to pritliko!

*Tiho! Hrasti, a ne breze
smo na svetu za veliko!“*

*Onkraj plota v grmu brina
sama v sebi premišljuje:*

*„Bo le res, da najbolj davi,
kdor najbolj sladko modruje.“*